

Een telboek dat kan tellen

PRENTENBOEK – Een prentenboek dat draait rond getallen, het kan makkelijk resulteren in iets mechanisch of al te didactisch. Maar Henriette Boerendans weet dat soort klippen vlot te omzeilen.

De Amsterdamse kunstenaar Boerendans maakte enkele jaren geleden al haar opvallende entree in het kinderboekengenre met *Aap, beer, cheeta*. Een origineel alfabetboek was dat, vol betoverende houtsnedes, in vaak opvallende kleurschakeringen. Vooral haar talent voor sterke composities viel toen op, en dat is bij *Nul is een raar getal* niet anders. Boerendans' nieuwe creatie, een telboek dit keer, is in de eerste plaats een streling voor het oog. We zien houtsnedes van telkens een moederdier en haar jongen: aan de hand van het aantal kleintjes dat een olifant (1), een ooievaar (4) of een schildpad (10) krijgt, leren jonge kinderen tegelijk tellen. Boerendans is niet te beroerd om er ook ambitieuze cijfers als 50 en 100 bij te halen, en doet daarvoor een beroep op de uiterst vruchtbare inktvis of het (mannelijke!) zeepaardje. In bijbehorende korte teksten op de linkerpagina kom je wat meer te weten over het betreffende beest: dat een octopus behalve over acht poten ook over drie harten beschikt, of

dat een papakonijn eigenlijk 'rammelaar' genoemd wordt.

De titel én het einde van haar boek heeft Boerendans te danken aan de dodo, een inmiddels uitgestorven vogel "zo groot als een kleuter". De verklarende anekdote voor zijn verdwijning heeft iets tragikomisch, net als de fysionomie van de vogel zelf: toen een groep apen met behulp van de mens (!) aan land kwam van het eiland waar de dodo leefde, aten die gulzig alle eieren van de vogel op. Gevolg: "De arme dodo had geen ei meer over, nul." En Boerendans voegt er een beetje melancholisch aan toe: "Nul is een raar getal. Nul betekent eigenlijk dat iets wat je zoekt er niet is." En op de afbeelding van de laatste der dodo's valt inderdaad geen enkel jonkie te bespeuren...

PATRICK JORDENS

